

เสน่ห์หามนตรา พิมาลัย

สวัสดี

เสน่ห์หามนตราหิมาลัย

เรื่องและภาพ : สรัสวดี

1....ลิกจิมอยู่ไหน

เวลาราวๆ ดีห้าที่ท่าอากาศยานนานาชาติ

สุวรรณภูมิ ทั้งรถยนต์ส่วนตัวรถแท็กซี่ต่างวิ่งมาจอดเทียบฟุตบาทขึ้นขาออกนอกประเทศกันยาวเป็นหางว่าว หนึ่งในรถแท็กซี่ที่จอดประตูรถด้านหลังเปิดออกพร้อมกันสองประตู หญิงสาวสองคนก้าวออกจาก รถด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มส่องใส พวกกันเดินไปท้ายรถหยิบกระเป๋าเดินทางใบใหญ่คนละใบ

หญิงสาวนางหนึ่งรูปร่างสูงโปร่งผิวขาว ใบหน้ารูปหัวใจ คิ้วเข้มนัยน์ตาโตริมฝีปากได้รูปกระชับ สวมชุดเอี๊ยมกางเกงยีนส์เสื้อยืดสีเขียวย่อน ส่วนหญิงสาวอีกนางรูปร่างกะทัดรัด ผิวสีน้ำตาลใบหน้ารูปไข่ นัยน์ตาริขนาตาหนาเป็นแพ สวมกางเกงผ้าลินินขาขาวสีน้ำเงินเข็มเสื้อยืดสีโอโรส ทั้งสองเป็นเพื่อนร่วมงานที่สนิทกันมากที่สุด และมีใจตรงกันกับการเผชิญโลกกว้างอย่างนักเดินทางแบ็คแพ็คเกอร์

ปรมาภักดิ์ศิษย์ต่างศึกษาข้อมูลจากโซเชียลเน็ตเวิร์กเกี่ยวกับรัฐลิกจิมและรัฐดาร์จีริงกันเป็นอย่างดี ก่อนจองสายการบินดรุ๊กแอร์ที่บินตรงจากกรุงเทพฯ ถึงสนามบินบักโดกรา (Bagdogra) ใช้เวลาเดินทางเพียง 3 ชั่วโมงครึ่ง อันเป็นทางเลือกที่ดีกว่าเส้นทางไปสนามบินกัลกัตตา เพื่อต่อสายการบินภายในประเทศซึ่งใช้เวลาเดินทางรุดต่อเครื่องนานมาก

ภายในอาคารมีนักเดินทางมาอยู่รวมกันอย่างแออัด คงเป็นช่วงเทศกาลสงกรานต์ที่มีวันหยุดยาวติดต่อกัน 6 วัน สองสาวนัดกันตั้งแต่ปลายปีที่แล้วว่า จะลางาน 1 วัน รวมเป็น 7 วัน ไปอยู่ในอ้อมกอด เทือกเขาหิมาลัย ยังจำได้ว่าชวนเพื่อนร่วมงานคนอื่น ๆ ด้วยแต่กลับได้คำถามมากมาย

“ทำไมถึงไปอินเดีย?”

“อินเดียว่ากันว่าสกปรกมากไม่ใช่หรื?”

“อาหารใส่เครื่องเทศกลิ่นแรงจะกินได้หรือเปล่า?”

“คนอินเดียพูดภาษาอังกฤษเร็วปรี้อใช้ไหม?”

“ยูค” คำถามจากเพื่อนร่วมงานทุกคนที่รู้มั่วแฉ่ล่อม ทำเอาปรมาถึงกับยกมือโบกห้ามเพื่อนคนที่จะถามต่อไป “อย่าทักกันมากเดี๋ยวจิเชว”

“เอาเป็นว่าลืบลากว่าไม่เท่าตาเห็น” จิตธิริบพุดตัดบทแล้วโอบไหล่เพื่อนพากันแยกตัวออก

จากวันนั้นมาถึงวันนี้ ทั้งสองสาวยังมีจิตใจมั่นคงกับการตัดสินใจ ต่างคนต่างลากกระเป๋าเดินทางเกี่ยวกันเดินทางเคาน์เตอร์สายการบิน จากนั้นก็เข้าคิวเช็คตั๋วพร้อมกับโหลดกระเป๋าเป็นที่เรียบร้อย คุณาพิมายยังมีเวลาราว ๆ ชั่วโมง จึงพากันเดินลงไปชั้นสาม หาร้านสะดวกซื้อ ได้ขนมปังหลายอย่างกับปลากระป๋อง น้ำพริกกระปุก เป็นเสบียงตุน ไว้ในกระเป๋าลาก ที่ถือขึ้นเครื่องได้น้ำหนักไม่เกิน 7 กิโล

ถึงเวลาขึ้นเครื่อง คุณาพิมายนำตั๋วต้องเดินไปประตูขึ้นเครื่องค่อนข้างไกล แต่ยังเดินกันชิด ๆ คุณาพิมายสินค้ำปลอดภาษีเพียงแต่ไม่ซื้อสักอย่างเพราะราคาแพง พอขึ้นเครื่องบินเดินตามแอร์โฮสเตสไปที่นั่งตาม เลขหน้าตั๋ว ได้ที่นั่งแถวตรงปีกเครื่องบินด้านซ้ายมือ คนได้นั่งติดหน้าต่างสัญญาว่าหากกลับจะให้เพื่อนได้ที่ นั่งติดหน้าต่างบ้าง

“ปู้เอาข้อมูลมาดูสิว่ารัฐสิกิมอยู่ที่ไหนในโลกสินน้ำเงินของเรา” หญิงสาวทั้งสองช่วยกันหาข้อมูลตามหน้าเว็บไซต์บริษัททัวร์ต่าง ๆ ก่อนหน้านั้นนานแล้ว

ปรมาหิบบกระดาศหลายแผ่นออกมาอ่านให้เพื่อนฟัง

“รัฐสิกิมเป็นรัฐอิสระในเขตปกครองพิเศษของอินเดีย อยู่ตรงแนวเทือกเขาหิมาลัยในแคว้นเบงกอลทางตะวันตกไปจนถึงพรมแดนทิเบต ขนาบข้างด้วยเนปาลทางทิศตะวันตกกับภูฏานทางทิศตะวันออกเฉียงใต้”

“หยุดอ่านก่อนปู้ แอร์โฮสเตสขึ้นรถอาหารมาแล้ว” เพื่อนสาวร่างสูงโปรงรีบบอกเพื่อน

“กำลังหิวเลย รอกินอาหารเข้าบนเครื่องเพื่อประหยัดเงินเนอะจิต”

“ແ່ງລະ มนุษย์เงินเดือนอย่างเรา ค่าตัวเครื่องบินไปกลับเกือบสองหมื่นบาทต้องกินอาหารเข้า บนเครื่องตามสิทธิ์ถึงจะคุ้มค่าตัว” สาวร่างกะทัดรัดชะเง้อมองแอร์โฮสเตสสาวรูปร่างสูงใหญ่ ใบหน้าสวย ยิ้มหวานแต่งชุดประจำชาติภูฏาน เดินมาถามเพื่อให้เลือกอาหาร

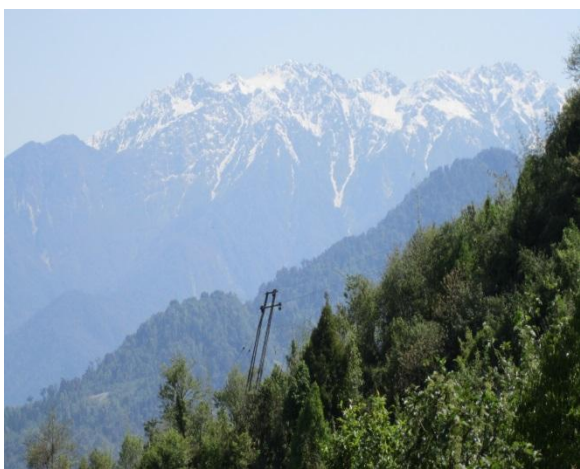
“เขาพูดว่ายังไฉนนะปู้”

“พูดเร็วปรี้อยเลย พอฟังออกว่ามีให้เลือกแบบ non – vegetarian กับ vegetarian”

“จิตเลือกแบบ vegetarian ”

“ปู้เหมือนกัน”

เมื่ออาหารมาเสิร์ฟคนละถาด ได้ชิมแล้วนับว่ารสชาติไม่เลวเลยทีเดียว ไม่มีกลิ่นเครื่องเทศมากนัก ไม่รู้อาหารสั่งจากครัวการบินไทยของเราหรือเปล่า พออิ่มแล้วได้เวลาแอร์โฮสเตสเดินเก็บถาด ขอไวน์ขาวขวดเล็ก ๆ คนละขวด รับประทานอาหารมือไม่ให้บริการเปิดขวด เพราะมีจุดประสงค์เก็บเป็นที่ระลึก

เวลาผ่านไปไม่นานได้ขึ้นเสียงกัปตัน ประกาศใกล้จะถึงสนามบินปักกิ่งแล้ว แอร์โฮสเตสแจกใบกรอกเข้าประเทศ เมื่อรับมาเป็นใบเล็ก ๆ สีสันสดสวยงาม กรอกเสร็จถึงรู้ว่าเข้าใจผิดเป็นใบเข้าประเทศภูฏาน ต้องขอแบบฟอร์มเข้าอินเดียมากรอกใหม่ ต่างำที่เป็นมือใหม่เที่ยวอินเดียทั้งคู่ เป็นการเปิดประสบการณ์ใหม่ถอดค้ำกันเลยทีเดียว

ลงจากเครื่องบิน เครื่องจอดครึ่งชั่วโมงแล้วถึงบินเข้าประเทศภูฏาน นึก ๆ แล้วเหมือนรถทัวร์ที่แวะจอดตามทาง มีลงจากเครื่องราว ๆ สิบคน เข้าไปในอาคารสนามบินขนาดเล็กที่คล้ายสนามบินจังหวัดเล็ก ๆ ในบ้านเรา

แกนเตอร์ตรวจคนเข้าเมือง เจ้าหน้าที่หนุ่มใหญ่ แต่ละคนหน้าตาคมเข้ม เสียแต่น้ำนี้เรียบเฉยเหมือนหนังจิ้งกลองเลยทีเดียว วิธีการเข้าเมืองค่อนข้างจะ

เคร่งครัดมากสำหรับด่านแรกของอินเดีย กว่าจะผ่านเข้าไปได้ถูกมองหน้าสลับกับหนังสือเดินทางจนเห็นเจ้าหน้าที่ตาเขม็ง ทำเอาคิดว่าหากมีพิรุณอะไรคงได้ติดคุกอินเดียหัวโตเป็นแน่ พอผ่านเข้าไปถึงได้ถอนหายใจโล่งอกตาม ๆ กัน แต่พอจะรับกระเป๋าเดินทางด้วยความหวังดีของเพื่อนที่มีต่อเพื่อน

“เจ้าหน้าที่ผู้หญิงแย่งชิง ปู่จะหยิบกระเป๋าให้จิด ถูกเขายกขาขึ้นกันไว้”

“มารยาท she แย่งชิง ๆ แต่มองในแง่ดีเป็นการรักษาความปลอดภัยให้เจ้าของกระเป๋า” เมื่อต่างทำใจมองแง่บวกก็ลืมอารมณ์ขุ่นข้องไปได้

“จิดคอนเฟิร์มกับไกด์แล้วนะ”

“อีเมลล์เรียบร้อยแล้ว”

“ปู่ไม่เห็นมีใครมาถือป้ายชื่อเราเลย”

“จำไม่ได้หรือไง ไกด์บอกให้รอที่ห้องอาหารชั้นสอง เขาขอรับเราช้าหน่อยเพราะมาส่งลูกทัวร์กลับแล้วถึงรับเรา”

“เออ จริง ว่าแต่จะกินอะไรกันลงเหอ ปู่กินบนเครื่องชะอิมเลย”

“กินอะไรก็กินเถอะ นั่งรอในร้านไม่สั่งอะไรได้ยังงั้น”

สองสาวต่างหันรีหันขวางมองหาทางขึ้นชั้นสอง พอเจอก็ลากกระเป๋าไปห้องอาหารขนาดเล็ก มีโต๊ะไม้กึ่งตัว ลูกค้านั่งกันประปรายรอเวลาขึ้นเครื่อง บริการของร้านเป็นชายวัยกลางคนหน้าตาใจดีเดินถือรายการอาหารมาให้ สั่งอาหารทานเล่นมาสองอย่าง บริการโยกคอปมารับคำสั่งแล้วเดินกลับไป มีข้า มินานมีอาหารมาวางบนโต๊ะ ทานกันอย่างช้า ๆ เพื่อถ่วงเวลา สายตาคอยมองคนเดินเข้ามา พอเห็นเป็น หนุ่มใหญ่แต่งกายภูมิฐานพยายามส่งสายตาและเข้าไปทัก หากก็ทักผิดไปหลายคนแล้ว จนอาหารหมดจาน จะสั่งอีกก็ทานกันไม่ไหว เลยสั่งเครื่องดื่มกระป๋องมาคนละกระป๋อง ที่จริงไกด์เปิดโอกาสให้สั่งอาหาร ทานกันเต็มที่ถือว่าเป็นมือเที่ยง แต่อิมก็อิมไม่สามารถบรรจุอะไรลงไปท้องได้อีก

หนึ่งชั่วโมงผ่านไปไม่เห็นวีแวนไกด์จะมาทำให้ปรมาภิพจิดริต่างใจไม่ดีตาม ๆ กัน

“ปู่ไปเดินหาเครื่องโทรศัพท์สาธารณะนะจิด จะได้โทรถามไกด์ว่ามาที่โมง” คนพูดหยิบกระดาดจดเบอร์โทรศัพท์ออกมา

“อย่าไปนานนะ จิดไม่อยากนั่งคนเดียว” หญิงสาวมองตามเพื่อนลูกจากเก้าอี้เดินออกไป รู้สึกใจเสียแว้งคว้างเมื่อนั่งลำพังคนเดียวแปลกที่แปลกทาง มองรอบ ๆ ห้องอาหารคนเหลือบางตา ยิ่งทำให้เป็นจุดสนใจมากขึ้น หลายนาทีผ่านไป เพื่อนสาวรูปร่างกะทัดรัดเดินกลับมา สายหน้าแวตาวัดกั้ววล

“ไม่มีโทรศัพท์สาธารณะเลย”

“เอายังไงดีละ เราไม่ได้เปิดบริการโรมมิ่งกันเลย”

“จิดไม่คิดว่าจะรอนานขนาดนี้ หรือว่าไกด์รับเงินมัดจำแล้วไม่มารับ”

“ไกด์คงไม่ทำอย่างนั้น เขาคงไม่ทำให้เสียชื่อบริษัทตัวเอง”

“เราจะทำยังไงต่อไปดีปู่”

“ตั้งไอศกรีมคนละถ้วยแล้วกัน” สาวร่างกะทัดรัดตัดสินใจโบกมือเรียกบริกร สีหน้าเงินกระดากกันทั้งคู่ แต่บริกรคนเดิมยังสีหน้าเฉย ๆ ไม่แปลกใจอะไรที่เห็นลูกค่านั่งเหมือนรากงอกเก้าอี้ ยังคงเดินโยกคอปไปมารับออเดอร์แล้วนำไอศกรีมมาเสิร์ฟ

หลังจัดการไอศกรีมหมด สบตามองเห็นกันและกันในแววตา เบนสายตาไปมองทางเข้าห้องอาหาร แววดาต่างวิตกทำให้ใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เมื่อเวลาล่วงผ่านไปสองชั่วโมง

“จิตเอาข้อมูลมาอ่านอีก”

“น่าจะดีกว่า” จิตรีขึ้นมือรับปึกกระดาษจากเพื่อน เปิดพลิกหน้าอ่านต่อจากบนเครื่องบิน รัฐสิกขิม มีสมญานามว่า ‘ดินแดนแห่งคลื่นภูเขา’ เป็นรัฐเล็ก ๆ อยู่ท่ามกลางภูเขาสลับซับซ้อนทางด้านทิศ ตะวันออกของเทือกเขาหิมาลัย ทางทิศเหนือจรดทิศใต้เพียง 112 กิโลเมตร และทิศตะวันออกจรดทิศ ตะวันตก 64 กิโลเมตร คิดเป็นพื้นที่โดยประมาณ 7,096 ตารางกิโลเมตร มีพื้นที่ราบเทียบเท่าสนามฟุตบอล ในการเดินทางเข้าสิกขิม ชายแดนทางเหนือของอินเดียจะต้องมีการขอ ‘ใบอนุญาตเดินทางภายใน พื้นที่พิเศษ’ (Inner Line Permit) โดยจะต้องให้บริษัทท่องเที่ยวท้องถิ่นที่จดทะเบียนอย่างถูกต้องตาม กฎหมายทำเรื่องขออนุญาตให้

“ป๊อว่าคนที่เดินมาน่าจะใช่โกด” สายตาสองคู่มองเห็นหนุ่มใหญ่ชาวอินเดียวัยสี่สิบต้น ๆ แต่งกายสวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีฟ้าอ่อนกับกางเกงสแล็คสีฟ้าเข้ม คู่มุมิฐานเหมือนนักธุรกิจ

“ใช่แล้วจิต” ต่างคนต่างโบกมือให้กัน สาวไทยสองคนจากสีหน้าซัดเหมือนดอกไม้แห้งน้ำก็เหมือนได้น้ำประพรมสดชื่นขึ้นทันตา

“นมัสเต” พอได้รับคำทักทาย จากซึ่งโกรธค่อยละลายไปได้ แต่ไม่วายตัดพ้อต่อว่า

“คุณให้พวกเรารอนานมากนะ”

“ผมช้าแค่ครึ่งชั่วโมงเองนะครับ” โกดัยกนาฟิกาข้อมือคู่อ่อนพูด

“สองชั่วโมงค่ะ”

“ผมรู้แล้วว่าเราเข้าใจผิดกัน คุณคงลืมไปว่าเวลาท้องถิ่นที่นี่ช้ากว่าเมืองไทยชั่วโมงครึ่ง” พอโกด์พูดจบก็ส่ายหน้ายิ้มกับสองสาวชาวไทยที่หน้าเหวอตาม ๆ กัน

จากนั้นก็เดินตามโกด์ไปที่ลานจอดรถ มีคนพื้นเมืองกรูกันเข้ามาแย่งกระเป๋าทิ้งเพื่อจะให้ใช้บริการรถเช่า ต้องเรียกโกด์ช่วยเกลี้ยจั้นได้ขึ้นรถแวน พอล้อรถหมุนออกจากสนามบินสองสาวชาวไทยต่างหน้าติดกระจกคนละหน้าต่างมองสองข้างทาง และคิดตรงกันว่าบรรยากาศเหมือนต่างจังหวัดแถบทางภาคเหนือของไทยเรา เห็นต้นไม้ใหญ่ริมทางเหมือนต้นตะแบกกำลังออกดอกสีม่วงสดสวย และตามรายทางยังมีร้านเล็ก ๆ ที่ขายสินค้าหลากหลายตั้งแต่อุปกรณ์เครื่องมือก่อสร้าง เครื่องใช้เครื่องครัว เฟอร์นิเจอร์ไม้ แต่ที่เห็นมากที่สุดคือร้านขายขนมถุงอย่างเลย์แวนห้อยเต็มหน้าร้าน ความกดอากาศทำให้ถุงพองลมป่อง